

JURYVERSLAG Jong Muziek TAZ#2014

De zes kandidaten waren (in volgorde van verschijning) La Sieste du Dromadaire, Al Di Miseria, Glü, Panama, Mote en How Town. De jury bestond uit muzikant en producer Frederick Segers, radioman Philippe Cortens (StuBru, Klara) en Adriaan Van Aken, artistiek leider bij muziektheater Braakland/ZheBilding.

Een band, een bandje, een 'groepke', een groep. Dat is waar wij als jury naar op zoek waren de afgelopen tien dagen. Mensen die samen spelen. Omdat ze bij elkaar horen. En of dat nu tango was of rockopera, soul of drum 'n' bass, nineties rock of 'multi style post pop music' (want dat waren de genres die wij zoal voor de kiezen kregen) was daarbij minder van tel. Als het maar samen gebeurde. Met inzet. En zoekend naar een eigen stem.

In die zin viel **PANAMA**, het project van Pauline Verminnen, wedstrijdgewijs snel uit de boot. In de popmuziek is het niet ongebruikelijk en zelfs volstrekt legitiem om een band op te trekken rond één persoon - ook pakweg Björk en Madonna omgeven zich met huurlingen - maar wij vonden deze werkwijze minder passen in de geest van Jong Muziek. Wat verder niks afdoet aan de kwaliteiten van **Panama**. Veel succes dus. Enzoverder enzovoorts.

Ook in **AL DI MISERIA** zagen wij in eerste instantie - meer bepaald na hun openingsconcert in Fort Napoleon - eerder een project dan een band. Maar daags nadien al bewees de vernieuwde formule van Jong Muziek zijn deugdelijkheid. In Café De Crayon, de tweede stop op hun vier concerten durende 'wereldtournee door Oostende', trad **Al Di Miseria** aan zonder de opzichtige schmink en kapsels die eigen zijn aan hun genre, de rockopera. Daardoor kwam de uitstekende band die ze gewoonweg zijn volledig tot ontbolstering en kwamen ze van de schuif waarin ze na hun eerste concert waren beland, pardoos terug op de jurytafel terecht, waar ze lang zijn blijven liggen.

Ondanks de doorgecomponeerde en behoorlijke complexe muziek van componist Jeroen De Brauwere waren er tijdens de concerten van **Al Di Miseria** nergens partituren te zien. Zo was er volop ruimte voor onderling spelplezier en héél véél interactie met het publiek. Met frontvrouw Helene Bracke, Eeklo's antwoord op Bette Midler, heeft deze band daar ook alle troeven voor in handen.

Opvallend? Achter veel van de muziek die ons werd voorgeschoteld bleek een componist te zitten. Minstens even opvallend? Die componist stond in alle gevallen mee op het podium als deel van de band.

Ananta Roosens bijvoorbeeld, de drijvende kracht achter **LA SIESTE DU DROMADAIRE**, een groep die tango brengt vanuit dromedarisperspectief. Muziek die (nog) niet erg geschikt bleek voor een vol Café Koer, maar die middels tussenstappen in Fort Napoleon en Café De Crayon, tot zijn volle emplooi kwam in een vol Vrijstaat O., waar de subtiële, fantasierijke composities van Ananta eindelijk deden waarvoor ze geschreven zijn: raken.

Een fijne bijwerking van vier maal dezelfde groep zien binnen een kort tijdsbestek, is dat je hun nummers begint te kennen. Ons lievelingslied van **La Sieste du Dromadaire** heet 'Waltzing Mafalda'. Toeval of niet, het bleek het nieuwste nummer uit de set te zijn. Om maar te zeggen dat er ook op dat vlak volop groei en evolutie zit in deze band.

Jong Muziek ging voor ons echter pas echt van start toen we aan het einde van ronde 1 **Glü** aan het werk zagen in Café De Crayon. Als je over een drummer beschikt die eruitziet als Milan Jovanovic, maar dan met een Sonic Youth-T-shirt aan, heb je natuurlijk altijd een streepje voor. Maar ook voor het overige werden we redelijk van onze sokken geblazen door dit viertal die drum 'n' bass (en in één moeite door postrock, dance en hiphop) een nieuw tijdperk in lijken te willen jagen.

Met MC Deco Comprehension beschikt Glü daarbij over een voornaam wapen. Zijn flow geeft het geheel credibiliteit en internationale allure. Toch is het de ritmesectie die het hart vormt van deze band pur sang. Zij

maken dat **Glü** niet klinkt als een doodgewerkte liveproductie met sequenzers die meelopen om de boel bij mekaar te houden, maar als een rauw, rechttoe rechtaan energetisch feest.

Artistieke kwaliteit. Visie. Vakmanschap. Toekomstperspectief. Hoe een band zich (al dan niet) aanpast aan het publiek, de locatie, de weersomstandigheden. De interactie tussen de muzikanten onderling. Spelplezier. De band met het festival. Dat zijn kortweg de criteria die wij hanteerden bij de keuze van de winnaar.

Als het alleen op het materiaal aankwam, op de kwaliteit van 'de nummers' - alles bijeen de hoeksteen van een band - dan was **MOTE** misschien de winnaar geworden. En ook live waren ze bij momenten ronduit impressionant. Meestal kwamen hun concerten pas in het midden van de grond. Maar eens dat gebeurd was, volgde telkens hoogtepunt na hoogtepunt. Zeker op de plekken waar de PA krachtig genoeg was om de stemmen te doen doorkomen, die bewust, maar ons inziens onterecht, als achtergrondgegeven werden behandeld.

Het verhaal achter **Mote** echter (al bij al is dit een reünietour van een groep uit de jaren '90, waarbij bovendien slechts één oorspronkelijk bandlid op het podium staat) maakt het echter moeilijk om de band te bekronen voor al die kwaliteiten. Maar om winnen was het hen allicht ook niet te doen. Om herbeginnen mogelijk wel. Dat hopen wij alvast.

How Town verving op Theater Aan Zee de band **ONs**, die in laatste instantie afhaakte. Als u deze band niet terugvindt in de TAZ-brochure, dan ligt dat daaraan.

Laat ons eerlijk zijn. **How Town** is geen briljante naam voor een groep. En na hun openingsshow in de Kiosk wisten we ook niet meteen wat we met hen aan moesten. Exact om die reden was How Town in eerste instantie uit de selectie gevallen. Omdat de voorkeur van selectieheer Pieterjan Vervondel uitging naar bands die, behalve over een goeie groepsnaam, over de power beschikten om ook voor een massa feestvierders op Café Koer overeind te blijven. En laat 'power' nu net het enige zijn waar het viertal van **How Town**, bestaande uit ocharme één contrabassist en drie zangeressen, niet mee gezegend zijn.

Toch bleven de vier overeind. Niet door gas bij te geven, maar door gas terug te nemen. Door terug te vallen op elkaar en op het plezier dat ze halen uit samenspelen. Een goed recept, want van dan af, ging het alleen maar in stijgende lijn, met het openluchtconcert in Fort Napoleon als hoogtepunt. Toen een goedlopende show de mist in dreigde te gaan door een plotselinge, felle regenbui, zetten de How Towners al zingend de vlucht naar binnen in, het publiek vlotjes met zich mee lokkend, een geïmproviseerde, volstrekt akoestische finale in de catacomben van het fort tegemoet.

How Town is een frisse, jonge band - de jongste uit de selectie! - die inzetten op de exploratie van de menselijke stem in de ruimste zin van het woord. De ene keer gaat het de etnische toer op, de keer erop hoor je klassiek of jazz, vermengd met flarden Paul Simon of Laurie Anderson.

Ze brengen allesbehalve hapklare muziek, maar ze weten die op een volstrekt ontspannen en complexloze manier over te brengen bij het publiek. Nu al hebben ze een paar nummers in huis die moeiteloos kunnen tippen aan die van pakweg **Mote**. Al hun concerten waren anders. Telkens namen ze risico's. Soms liep het fout. Maar veel vaker was het raak. En als het raak was, ontroerde het.

How Town is de band die de meest uiteenlopende meningen opriep, bij onszelf en bij het publiek: goed / slecht - te experimenteel / te klassiek - te melodius / te repetitief - te complex / te toegankelijk en ga zo maar door. Maar net door deze stapeling van spanningsvelden zaten wij telkens op het puntje van onze stoel. En velen met ons.

How Town is de winnaar van TAZ Jong Muziek Werk 2014. Dikke proficiat aan Sarah Klenes, Elina Silova, Laura Polence en Lennart Heyndels!

De jury,

Adriaan Van Aken, Frederik Segers en Philippe Cortens